

imod lade denne Sagen efter et Phantom, som man kalder den rene Indtægt, fare, maa Indkomstskatten udvikle sig af Communeskatten, og ogsaa derfor er det efter min Anskuelse af Vigtighed, at man ikke — jeg siger ikke „tramper den kommunale Selvstændighed under Fødder“, men jeg siger — træder Communalbestyrelserne paa Tærerne; dette, troer jeg, er et Udtryk, som jeg tør bruge. Men det vil let see, naar man sætter lønnebe Regjeringskommisfaires — især hvis disse ville gjøre Noget for deres Løn — som Tilshynsmænd og Overdommere over Communerne. — Jeg skal endnu tilføie, hvad jeg sagde sidst: Tag Dem iagt for disse Regjeringskommisfaires, hvis Virksomhed maaskee første Gang kan falde heldigt ud, men saa anden Gang, kjede af deres Arbeide, muligt ville vise sig som dem, der mere hade deres egen Nødvendighed end Communerne's Interesse for Die. Den Strid, som her føres mellem Procentister og Repartister eller Contingentister — hvad man nu vil kalde dem —, er ingentunde en Strid om Noget, hvorved den Enes eller den Andens Interesse kommer med i Spillet; Spørgsmaalet er jo kun om, hvad der maa antages at føre til det fornuftigste og heldigste Resultat, til den største Lighed i Beskatningen, hvilket er det eneste Middel, som al Beskatning har. Men det kan da efter min Mening ikke gaae an, at sammenligne et System, som engang har været prøvet, og hvis Mangler man kjender, men hvis gode Sider man lukker Diet for, med et System, der slet ikke er prøvet. Man kan dog ikke, fordi man mener, at Contingentsystemet er ufuldkomment, sige, at Procentsystemet er fuldkomment. Lad os derfor vedblive at forbedre det Maskineri, som vi have prøvet, og lad os see, hvad der i disse to Aar kan udvikle sig i Communerne, saaledes at man i den kommunale Beskatning kan faae det rette Grundlag for en Statsindkomstskat. Det er ikke min Sæd at oppække Jalousi, men jeg vil dog endnu spørge, om det er det samme Maal, som man maaler med imellem Kommunen

Kjøbenhavn og de mindre Kjøbstæder og Landcommuner, naar man tager Sagen paa den Maade, hvorpaa de Herrer Procentister have tænkt sig, at Overinstansen og Tilshynet skal ordnes. Jeg har ikke hørt tale om en Regjeringskommisfairs i Kjøbenhavn, og hvorfor? Derfor Regjeringen skal have den Indflydelse, som ligger i hans Tilshyn, overalt, saa spørger jeg, hvorfor bliver det Samme da ikke Tilfældet her i Kjøbenhavn? Jeg pleier ikke — og jeg har advaret nok derimod — at søge at oppække Jalousi imellem de forskjellige Communer i Landet, men jeg kan ikke nægte, at det har undret mig, at ingen af de Herrer har havt Die for denne Forskjel, hvor Sagen dog ligger saa klart her. — Jeg har iøvrigt ikke ifinde at paavise de flere Besynderligheder, som findes i deres Forslag, thi dette Forslag maa staae og falde for Bedømmelsen ligeoverfor det andet Forslag, uden at — det vil jeg meget gjerne indrømme — Enkeltheder kunne gjøre Udslaget. Hvad der bør gjøre Udslaget, er, hvorvidt det er rimeligt paa den ene eller den anden Maade at faae alle Indtægter frem; thi har man først faaet alle Indtægter frem, saa kan der rettes og omformes Meget ved Maskineriet, hvorved de Uligheder, der komme frem ved den forskjellige Bedømmelse og Anvendelse af den lagte Maalestok, kunne forsvinde.

Saffner: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Viceformanden: Den ærede Landstingsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

Saffner: Den sidste ærede Tale gav mig et Raad om, hvorledes jeg skulde kunne løse den Gaade med Hensyn til min personlige Beskatning, at jeg i 1864 var kommen til at hve 1080 Rd. istedetfor, som jeg var ansat til, 528 Rd. Det var imidlertid aldeles ingen Gaade for mig, som der overhovedet er meget